

Τιμῶνται Λεπτῶν 10

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Τιμῶνται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, (ΚΥΡΙΑΚΗ) 12 Δεκεμβρίου 1893.

ΕΤΟΣ Β' — ΑΡΙΘ. 3

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΓΩΓΕΑ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις * 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσσίᾳ ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Α' ΤΑΔ, διήγημα Felice Venosta. — Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ,
μυθιστορία Καρόλου Μερουδέλ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΓΕΤΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤῶΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤῶΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματοσχημῶν, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ Κ.Κ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

ΤΩΝ

ΕΚΛΕΚΤῶΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤῶΝ

Ἐλθξεν ἡδὴ τὸ Θ' ἔτος τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων.

Κατὰ τὸ δέκατον ἔτος ἡ δι' εἰσπρακτῶρων εἰσπραξὶς καταργεῖται ἐν Ἀθήναις, ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ, πρὸς εὐκολίαν δὲ τῶν κ.κ. Συνδρομητῶν ἡμῶν, δεχόμεθα ΕΞΑΜΗΝΟΥΣ συνδρομὰς.

Ὅθεν, οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς συνδρομηταὶ καὶ κατὰ τὸ δέκατον ἔτος, παρακαλοῦνται θερμῶς, ὅπως ἀποστείλωσιν τὴν ἐξάμηνον συνδρομὴν τῶν ἀπ' εὐθείας: «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων ἐν Ἀθήναις», διότι, ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει, θὰ εὐρεθῶμεν εἰς τὴν δυσάρεστον θέσιν νὰ διακόψωμεν, μετὰ λύπης μας, εἰς πάντας ἀνεξαιρέτως, τὴν ἀποστολὴν τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων.

Ἡ Διεύθυνσις.

Α Ϊ Δ Α

Διήγημα FELICE VENOSTA

[Συνέχεια]

Τὴν ἐσπέραν ἐν τοῖς ἀνακτόροις τοῦ Φαραῶ παρετέθη δεῖπνον. Ἡ αἵθουσα τοῦ συμποσίου ἦν πλουσιωτάτη. Ὑπερμεγέθη κάτοπτρα ἐκ χαλκοῦ χυτοῦ ἐπεξειργασμένου ἐτέθησαν περὶ τοὺς τοίχους καὶ ἐδιπλασίαζον τὰ ἀπειράριθμα τῶν λαμπτήρων φῶτα· ἐκ τριπόδων, τεθειμένων ἐτέρωθεν τῆς αἵθουσας, ἀνῆρχετο ἡ εὐωδία τῶν ἀρωμάτων. Ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐν ἧ ἐκάθητο οἱ προσ-

κεκλημένοι, ἦσαν τοποθετημένα χρυσὰ ποτήρια καὶ ἀργυρὰ σκεύη.

Ὁ Φαραῶ ἐκάθητο ἐπὶ κεφαλῇς τῆς τραπέζης, δεξιὰ μὲν ἔχων τὸν ἀρχιερέα, ἀριστερὰ δὲ τὴν Ἀμενρίδα, παρ' ἧ ὁ Ραδαμῆς.

Τοῦ συμποσίου διαρκούντος, δὲν ἔπαυσαν οἱ ἦχοι τῶν πηκτιδίων (arpe), αἱ ὀρχήσεις τῶν δούλων καὶ τὰ ἄσκητα τῶν νεανίδων.

Αἱ αἰγυπτιακαὶ ὀρχήσεις ἰνδαλμάτιζον γενικῶς πᾶν ὅ,τι ἡ ἡδονικωτέρα φαντασία ἠδύνατο νὰ δημιουργήσῃ. Αἱ χορεύουσαι νεανίδες ἔκρουον, σχεδὸν πάντοτε, τὰς χεῖρας ὑποκλίνουσαι, καὶ τὸ ἔθιμον τοῦτο διατηρεῖται ἔτι καὶ νῦν εἰς ὅλους σχεδὸν τοὺς ἀνατολικούς χορούς. Ἀποπερατωθέντος τοῦ συμποσίου ἄνθρωπός τις ἔφερεν ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἵθουσας φέρετρον, ἐφ' οὗ ὑπῆρχε ζυλινον σχῆμα, παριστάνον πτώμα.

Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος δεικνύων εἰς ἕνα ἕκαστον τῶν συνδοιτητῶν τὸ φέρετρον ἔλεγε:

«Ἐς τοῦτον ὁρέων πίνει τε καὶ τέρπεν· »εσεται' γὰρ ἀποθάνων τοιοῦτος». (Ἡρόδοτος, Βιβλ. 11. Ἀριθ. 78.)

Ὁ βασιλεὺς εἰς τὰς λέξεις ταύτας ἐγείρεται καὶ πρῶτος δίδει τὸ παράδειγμα, προπιῶν ὑπὲρ τῶν θεῶν καὶ τῆς νίκης τῶν αἰγυπτιακῶν ὀπλων.

— Καὶ θὰ νικήσωμεν! ἀνέκραξεν ὁ Ραδαμῆς ἐμφυχωθεὶς ὑπὸ ἔρωτος πολεμικοῦ. Ὁ θεὸς Ἰσις μοι ἐνέπνευσε τὴν ἱεράν τῆς μάχης φλόγα. Μὴν δὲν θὰ παρέλθῃ, βασιλεῦ, καὶ οἱ αἰθίοπες θὰ νικηθῶσι.

— Ἀπροδόκητον ἀμειβὴν σοὶ φυλάττω, Ραδαμῆς, κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐπιστροφῆς σου.

— Εὐχαριστῶ, βασιλεῦ!

Ἡ Ἀμενρίς πλησίασασα τὸν Ραδαμῆς ἐψιθύρισε:

— Δὲν σοὶ λέγει ἡ καρδία σου, Ραδαμῆς, πῶς θὰ εἶνε ἡ ἀμειβή; Πολλοὶ τῶν προυχόντων Αἰγυπτίων ἐπιθυμοῦσι τὴν ἀμειβὴν

αὐτὴν, ἀλλ' ὁ πατήρ μου τὴν φυλάττει διὰ τὸν νικητὴν τῶν Αἰθίοπων, ἐγὼ δὲ ἀναπέμπω θερμὰς πρὸς τοὺς θεοὺς ἱκεσίας, ὅπως σὺ εἶσαι ὁ νικητὴς.

— Ἀμενρίς, ἀπήντησεν ὁ νέος τεθρομβηθεὶς ἐκ τῶν σπινθηροβολούντων βλεμμάτων τῆς μάλλον, ἡ ἐκ τῶν λόγων τῆς νεανίδος, εὐχόμενος καὶ ἂν εἶνε ἡ ἀμειβή αὕτη δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ μετατρέψῃ τὰ αἰσθήματα, τὰ ὅποια κλείω εἰς τὸ στήθος.

Καὶ μὲ ταχὺ βῆμα ἠκολούθει τὸν Φαραῶ ἐξερχόμενον κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην τῆς αἰθούσης τοῦ συμποσίου.

— Ἀλλοίμονον ἂν εἰς τὴν καρδίαν ἐκείνου καίει ἄλλη φλόξ ἢ γυνὴ ἐκείνη, ἡ ἀντεράστριά μου, θ' ἀποθάνῃ! ἀνέκραξε παρὰ φόβου ἡ Ἀμενρίς.

Γ

Ἦτο νύξ. Ἡ Αἰδᾶ κεκλεισμένη ἐν τῷ δωματίῳ τῆς δὲν ἔλαβε μέρος εἰς τὸ συμπόσιον, διήρχετο τὰς ὥρας τῆς σκεπτομένη τὸν ἔρωτά τῆς· ἠτένιζε κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀστέρα, ὅστις διεκρίνετο παντὸς ἄλλου ἐν τῷ στερεώματι, καὶ ἔθλιβεν εἰς τὰς χεῖράς τῆς τ' ἄνθη, ἅτινα τῇ ἐδῶρθησεν ὁ Ραδαμῆς. Ἦτο βεβυθισμένη εἰς τόσῳ βαθυτάτας σκέψεις, ὥστε δὲν ἠνόνησε τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ Αἰγυπτίου.

Ὁ Ραδαμῆς ἔστη πρὸ τῆς ὑποθυρίδος· παρατήρησεν ἐπὶ μικρὸν τὴν νεανίδα μετὰ θρησκευτικῆς εὐλαθείας, καὶ ἤκουσε πολλὰ· καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ προφερόμενον ὑπὸ τῆς φωνῆς ἐκείνης, ἥτις πανίσχυρος εἰσέδυσεν εἰς τοὺς μυχοὺς τῆς καρδίας του. Εἰς τὴν θέαν τῆς νεανίδος, ἥτις ἐνεπιστεύετο εἰς τοὺς παντοδυνάμους θεοὺς τὰ ἀπόκρυφα τῆς καρδίας τῆς, ἠσθάνθη ὅτι ἀκαταμάχητος εἰλκυστο πρὸς αὐτὴν, καὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ ἐκφωνήσῃ:

— Πόσον εἶσαι ὠραία! Ὁμοιάσεις, Αἰδᾶ,

μέ την πεφιλημένην θυγατέρα τοῦ Ὀσίριδος.

Ἡ Ἀἰδᾶ, εἰς τὰς λέξεις ταύτας, ἐγείρεται καὶ προχωρεῖ πρὸς τὸν Ραδαμέα, ὅστις λαβὼν αὐτὴν ἀπὸ τῆς χειρὸς τῇ εἶπε :

— Ἀἰδᾶ, πρέπει ν' ἀναχωρήσω ἴσως ἐπ' ὀλίγον, ἀλλ' εἶναι ἀνάγκη μοὶ τὸ ἐπιβάλλει τὸ καθήκον.

— Νὰ χωρισθῶμεν, Ραδαμέα ; ἀφ' ὅτου μόλις σοὶ ἦνοιξα τὴν καρδίαν μου αἰσθάνομαι παρά ποτε τὴν ἀνάγκην νὰ σέ βλέπω, νὰ σοὶ ἡμιλῶ !

— Ἀκουσὸν με, Ἀἰδᾶ. Ὁ Ἀμὸν-Ἀσφάρ, ὁ βασιλεὺς τῆς Αἰθιοπίας, ἐξεκίνησε μετὰ τῶν στρατευμάτων του ἐναντίον τοῦ Φαραῶ.

— Ὁ πατήρ μου, εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἡ Ἀἰδᾶ.

— Ἡ Αἴγυπτος εὐρίσκεται ἐνσπλος, ἵνα ἀπωθήσῃ τὴν πρόσβολήν. Ὁ θεὸς Ἰσις ἐξέλεξεν ἐμέ ὡς ἀρχηγὸν τῶν στρατευμάτων μας, καὶ τοιοῦτος ἐκλεχθεὶς ἐκπληρῶ τὸ χρυσὸν ὄνειρόν μου.

— Σὺ, Ραδαμέα ; Χαίρω, ἀνέκραξε μετ' ἄλλους ἡ Αἰθιοπία, θὰ ἐπιστρέψῃς νικητὴς !...

— Εὐχαριστῶ, αἰθέριον πλάσμα, διὰ τὴν προφητείαν σου. Καὶ πέραν, εἰς τὰ πεδία τῆς μάχης εὐρισκόμενος, θὰ μ' ἐνθυμείσαι, δὲν εἶναι ἀληθές, Ἀἰδᾶ :

— Ναί, Ραδαμέα, αἱ ὥραι τὰς ὁποίας μακρὰν σου θὰ διέρχωμαι, θ' ἀφιερῶσιν εἰς τὴν ἀνάμνησίν σου. Ἀλλὰ προτοῦ ἀναχωρήσῃς θὰ σοὶ ζητήσω μίαν χάριν...

— Χάριν ; ὁποῖαν ; ἡμίλει !

— Ἡ ψυχὴ σου εἶναι εὐγενὴς καὶ γενναία, δὲν δύναται νὰ μνησικαχῇ. Διπλοῦς ἔρως, ὁ τῆς πατρίδος καὶ τῆς δόξης, σέ ὥθησε ν' ἀναλάβῃς τὴν ἀρχηγίαν τοῦ πολέμου...

— Ναί, εἶναι ἀληθές !

— Μεταξὺ τῶν Αἰθιοπικῶν στρατευμάτων, ἐξηκολούθησεν ἡ Ἀἰδᾶ, δὲν θὰ λείψουν καὶ γέροντες, οἵτινες, αἰσθανόμενοι πίστιν εἰς τὴν καρδίαν καὶ ῥώμην εἰς τοὺς βραχίονας, θὰ κατέλθωσιν εἰς τὰ πεδία ἵνα, πολεμήσωσι καὶ παροτρύνωσι τοὺς νεαροὺς πολεμιστάς. Ἡ χάρις, τὴν ὁποῖαν σοὶ ζητῶ, Ραδαμέα, εἶναι νὰ σεβασθῇς ἐν τῇ ὁρμῇ τῆς μάχης τοὺς γέροντας ἐκείνους ἢ καὶ αὐτὸν τὸν βασιλέα ! Δὲν εἶναι βάρβαρος, ὡς συνηθίζει νὰ τὸν ἀποκαλῇ ἡ Αἴγυπτος, μετὰ συγκινήσεως ἐξηκολούθησεν ἡ Ἀἰδᾶ, καὶ ποταμὸς δακρύων ἐκάλυψε τοὺς ὀφθαλμούς της, εἶναι ἀγαθός, ἡ αἰτία τοῦ πολέμου εἶναι ἱερὰ δι' αὐτόν, εἶναι ἡ ἀντεκδίκησις τῆς πατρίδος του. Θὰ φεισθῇ αὐτοῦ, ὡς καὶ τῶν ἄλλων γερόντων, δὲν ἔχει οὕτω ; θὰ εἶναι εὐκολον δι' ἐσέ, διότι ἐγεννήθης εἰς γῆν, εἰς τὴν ὁποῖαν τὸ γῆρας ὑπολήπτεται.

— Ἀἰδᾶ, ὀρκίζομαι ὅτι θὰ ἐκπληρώσω τὴν ἐπιθυμίαν σου.

— Εὐχαριστῶ, Ραδαμέα, καὶ οἱ θεοὶ τῆς Αἰθιοπίας θὰ σοὶ ὀφείλουν χάριτας ! ἀνέκραξεν ἡ νεῆνις ἀτενίζουσα αὐτὸν κατὰ πρόσωπον μετ' ἀφάρτου ἐκφράσεως εὐγνωμοσύνης καὶ ἔρωτος. Λάβε, προσέθετο ἀφαιρέσασα ἐκ τοῦ λαιμοῦ λευκὸν κάλυμμα, λάβε τὸ κάλυμμα τοῦτο καὶ φύλαξον αὐτὸ ἐπιμελῶς θὰ σοὶ ὑπενθυμίζῃ τὴν ζητηθεῖσαν

χάριν, τὴν ὁποῖαν ὑπεσχέθης εἰς ἐκείνην, ἥτις σοὶ ἀφιέρωσε τὴν ζωὴν.

— Ποτὲ δὲν θὰ τὸ λησμονήσω. Ἀἰδᾶ ! Δὲν θὰ μετανιώσεις, διότι μὲ ἠγάπησας !

Μόλις προσέφερε τὰς λέξεις ταύτας ὁ Ραδαμέας, ἔστυρεν εὐγενῶς τὴν νέαν πρὸς ἑαυτὸν καὶ ἐρασιμῶς ἀτενίζων αὐτὴν κατὰ πρόσωπον τῇ ἀπηύθυνε τὰς ἡδυτέραις λέξεσι, ἀποθέτων ἐπὶ τοῦ μετώπου της φίλημα, τὸ πρῶτον τοῦ ἔρωτος σύμβολον, ἀγνὸν ὡς τὸ στήθος περιστερᾶς. Χαῖρε, Ἀἰδᾶ, καὶ ἔσο βεβαία ὅτι εἰς οἰανδήποτε περίστασιν θὰ εἶμαι πάντοτε ἰδικός σου.

— Καὶ ἐγὼ θὰ σέ περιμένω, Ραδαμέα, καὶ ἂν ἀποθάνω προτοῦ ἐπιστρέψῃς, ἡ τελευταία καὶ θερμότερα ἱκεσία μου πρὸς τὸν Θεὸν θὰ εἶνε δι' ἐσέ τοσοῦτω εἰλικρινὴς καὶ ἰσχυρὰ θὰ εἶναι, ὥστε παντοῦ, ὅπου καὶ ἂν εὕρισκῃσαι, θὰ τὴν αἰσθανθῇς.

Καὶ ἐχωρίσθησαν.

Ἡ Ἀἰδᾶ ἐπὶ τινα καιρὸν προσεκτικῶς ἠτένιζε τὴν θύραν, ἐξ ἧς ἐξῆλθεν ὁ Ραδαμέας ἀκολουθῶς ἔστρεψε τὸ βλέμμα πρὸς τὸ δωμάτιον, καὶ μὴ ἐνθαρρυνόμενη πλέον ὑπὸ τῆς παρουσίας τοῦ νέου ἐδοκίμαζεν αἰσθημα φόβου τῇ ἐφάνετο ὅτι ἤκουεν ἐνδύμυχον φωνὴν ἥτις τῇ προσιώνιζε ἀπαίσιον τὸν ἔρωτα, πρὸς ὃν ἐρρίφθη. Ἡ εἰκὼν τοῦ πατρὸς ἐφαίνετο πάντοτε ἐνώπιόν της ὡνειδίζουσα αὐτήν, δι' ἧς προσέφερε λέξεις πρὸς τὸν νέον Αἰγύπτιον, πρὸς εὐδωσιν τῆς νίκης κατὰ τῆς πατρίδος, τῶν ἀδελφῶν καὶ αὐτοῦ τοῦ πατρὸς της.

— Θεοί, προστατεύσατέ με, ἀνέκραξεν, εὐσπλαγχνισθῇτε ἀτυχῇ θυγατέρα ! Ἀποτρέψατε τὴν πατρικὴν ἀρὰν ἐκ τῆς κεφαλῆς μου ! Διατὶ ἠδούκησατε νὰ τὸν συναντήσω ; διατὶ μοῦ ἀπεκαλύψατε τὰς ἀρετάς του ; ἡδυνάμην ν' ἀνθῆξω εἰς τοσαῦτα θέληγτρα ; ... Εἶμαι λοιπὸν θυγάτηρ ἀποστάτης... Ἰδοὺ ὁ Ραδαμέας νικητὴς πλήρης Αἰθιοπικοῦ αἵματος, μοὶ ὑπομειδᾷ μεθῶν ὑπὸ δόξης... Ἐκεῖ, ὅπισθεν αὐτοῦ... μία ἄμαξα... ὁ βασιλεὺς... ὁ πατήρ μου ἄλυσσιδετος μὲ κεκλιμένην τὴν κεφαλὴν ἐκ τῆς αἰδοῦς... καὶ ἐγὼ θὰ χειροκροτήσω τὸν νικητὴν ; ... Ὅχι, ὄχι ! ὄχι ! Θεοί, καταστρέψατε τὰς Αἰγυπτιακάς φάλαγγας ! ... Ἡ θυγάτηρ ἄς ἀποδοθῇ εἰς τὸν πατέρα ! ... Ἀλλὰ τί λέγω ; καὶ ὁ ἔρως μου ; ... Πρέπει ἄρα ν' ἀποβάλω τὸν ἔρωτά του, ὅστις, ὡς ἡλιακὴ ἀκτίς, μοὶ ἐλαφρύνει τὴν δουλείαν ; ... Πρέπει νὰ καταρῶμαι τὸν Ραδαμέα ; ὦ, θεοί ! ἐστὲ εὐμενεῖς, οὐδὲν ἐπὶ γῆς πλάσμα ὑπέστη σκληροτέρας βασάνους... ποτὲ καρδία γυναικὸς ἢ νεάνιδος, εὐρέθη εἰς τοσοῦτω τρομερὰν πάλην μεταξὺ υἱικῆς στοργῆς καὶ ἔρωτος... Τὸ ἱερὸν τοῦ πατρὸς ὄνομα καὶ τὸ ἡδὺ τοῦ ἐραστοῦ συναντῶνται ἐπὶ τῶν χειλέων μου... Δι' ἄμφοτερα ἤθελον νὰ κλαύσω, ν' ἀποθάνω ! ... ἀλλ' ἡ ἱκεσία μου μεταβάλλεται εἰς βλασφημίαν, ὁ θρῆνος εἰς ἐγκλημα καὶ οἱ στεναγμοὶ εἰς θανάσιμον ἁμάρτημα... Ὁ νοῦς μου βυθίζεται εἰς σκοτεινὴν καὶ τρομερὰν νύκτα, καὶ εἰς τὴν σκληρὰν ἀδημο-

νίαν, ἡ ὁποία μὲ κατέχει, θὰ προετίμων, βεβαίως, τὸν θάνατον. Θεοί ! εὐσπλαγχνίαν ! Εἰς τὰς θλίψεις καὶ δυστυχίας μὴ μοὶ ἀφαιρέσετε τὴν ἐλπίδα.

Ἡ Ἀἰδᾶ κατὰ πόνον ἐκ τῆς ἐσωτερικῆς πάλης ἐζήτηε ἀναφυχὴν ἐν τῇ παρακλήσει καὶ εὐλαβῶς γονυπετήσασα ἀνύψωσε πρὸς τὸν Θεὸν τὴν διάνοιαν... Μετ' ὀλίγον ἐρρίφθη ἐπὶ τῆς κλίνης της καὶ ἀπεκοιμήθη. Ὁ ὕπνος ἔστω αὐτῇ προσφιλέστερος τῆς αὐπνίας ! !

Δ'

Ἡ Ἀμνερίς, ἡ θυγάτηρ τοῦ βασιλέως, διήλθε καὶ αὕτῃ νύκτα τεταραγμένην. Ἡ ὑπόνοια ὅτι ὁ Ραδαμέας δὲν ἐδέχθη τὴν χεῖρά της, ὅτι ἡ καρδία του θὰ ἐφλέγετο ὑπὸ ἔρωτος δι' ἄλλην γυναῖκα, καὶ ὅτι ἡ γυνὴ αὕτῃ ἦτο ἡ Ἀἰδᾶ, ἀνηλεῶς ἐθασάνιζεν αὐτήν. Καὶ ἐπὶ πλέον ἠῤῃσεν ἡ ἀνησυχία της, σκεπτομένη ὅτι ἡ πρὸς αὐτὴν συμπεριφορὰ τοῦ Ραδαμέα κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἀναχωρήσεως, καὶ αἱ λέξεις, ἃς τῇ ἀπηύθυνε δὲν ἦσαν βεβαίως τριαυταί, ὥστε νὰ τῇ ἀποδώσῃ τὴν εἰρήνην. Ἡ Ἀμνερίς ἠνόησε ὅτι ἦτο ὠραία ἡ Αἴγυπτος ἅπασα τὸ διεκέρυττε ἀφ' ἐτέρου ἦτο θυγάτηρ τοῦ βασιλέως. Ἐνώπιον αὐτῆς πάντες ἐκλινον γόνυ, καὶ οὐδέποτε θὰ ἐσυγχώρει τοῦ Ραδαμέα τὴν ἀποποίησιν. Τρομερὰ δὲ θὰ ἦτο ἡ ἐκδίκησίς της, ἂν ἡ γυνὴ ἐκείνη ἦτο ἡ Αἰθιοπία.

Μία αἰχμάλωτος νὰ διαμρισθῇ τὸν ἔρωτα τῆς βασιλίσσης !

Τὸ αἶσθημα τῆς ζηλοτυπίας ἀνιστάμενον εἰς τὴν γυναικίαν καρδίαν δυσκόλως καταπραῦνεται. Ἡ Ἀμνερίς ἀπεφάσισε ν' ἀνακαλύψῃ ἂν αἱ ὑπόνοιαι τῆς ἦσαν βάσιμοι.

Ὁ ὕπνος, κατὰ τὸ διάστημα τῆς νυκτός, ἦν διακεκομμένος, ἀλλεπάλληλα δὲ ὄνειρα τὴν συνετάραττον, καὶ εἶναι γνωστὸν πόσον ἐπίστευον εἰς αὐτὰ οἱ Αἰγύπτιοι. Πρὸς τοῖς ἄλλοις, τῇ ἐφάνετο ὅτι εὕρισκετο εἰς τερπνὸν καὶ εὐφορὸν λειμῶνα κατὰφυκτον φοινίκων καὶ πορτοκαλλῶν, ὅστις διὰ τῶν χλοερῶν ἀνθέων του κατέθελε τὴν ὄρασιν. Διήλθεν ἐκεῖ ὥρας εὐδαίμονας. Ἡ νύξ ἐκάλυψε διὰ τοῦ ζοφεροῦ αὐτῆς μανδύου τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, ἡ σελήνη ἠκτινοβόλει ἐν ὅλῃ αὐτῆς τῇ λαμπρότητι ἐν τῷ ἀστερέοντι οὐρανῷ καὶ ἡδονικῶς ἐνωπρίζετο εἰς τὰ ὕδατα τοῦ Νείλου. Ἡ Ἀμνερίς βεβυθισμένη εἰς ἐρωτικὴν μελαγχολίαν εὐρέθη αἴφνης μόνη, περιδιαβάζουσα ἐν τῷ λειμῶνι, καί, ὡς ἐξ ὑπερφυσικῆς δυνάμεως ὠθυμένη, παρετήρει ἀστέρα τινα. Εἰς τὸ βλέμμα τῆς νεάνιδος, ὁ ἀστὴρ ὡχρίασεν, ἐσβέσθη, ὑποχωρῶν εἰς δύο νεφύδρια, ἅτινα περιεδινοῦντο ἐν τῷ στερεώματι. Ἐν τοῖς νεφύδριοις τούτοις τῇ ἐφάνετο ὅτι διεκρίνε δύο ἐραστάς, οἵτινες ἀντήλλασσον τοῦ ἔρωτος τὰ φιλήματα καὶ εἰς λεπτοτέρους καὶ πικικιλοτέρους ἀτμούς, λεγεῶνας πνευμάτων, ἅτινα παρίσταντο εἰσὶν παρανύμφια, εἰς τὸ ἄκρον ἐκεῖνο ἄωτον τῆς εὐδαιμονίας. Τὴν πρωΐαν, ἀφοῦ αἱ θεραπαίνιδες τῆς τὴν ἐνέδυσαν, ἀπέστειλε πρὸς ἀναζήτησιν τῆς Ἀἰδᾶς.

Ἡ θυγάτηρ τοῦ Φαραῶ ἦτο ὠχρά, εἶχε τοὺς ὀφθαλμούς ἀπηυδαίνυστος, τὰ νυκτερινὰ ὄνειρα ἐπὶ μᾶλλον τὴν εἶχον κατασπαράζει. Τὸ δωμάτιον, ἐν ᾧ εὕρισκετο, ἦτο μεγαλοπρεπῶς διασκευασμένον· οἱ τοῦχοι καὶ τὰ ἐπιπλά ἦσαν κεκαλυμμένα διὰ πολυτίμων μεταξίνων ὑφασμάτων. Διεκρίνοντο ὑπερμεγέθη κάτοπτρα χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ σκεύη κομψῶς διατεθειμένα, τὰ δὲ ἀρώματα, διεσκορπισμένα ἐπὶ τῶν τριπόδων, ἐβαλσάμουν τὴν ἀτμόσφαιραν διὰ τῶν γλυκυτάτων αὐτῶν ἀρωμάτων. Κατὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην ἐσκέπτετο ὅτι ἐν τῷ μέσῳ τοιοῦτου πλούτου ἦτο πλέον δυστυχὴς ἐκείνης, ἣτις διητᾶτο ἐν ἐπιεικῶς οἰκῇ.

Ὅτε ἡ Ἀἰδᾶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον ἐνίδες ἔσειον τὰ ἐκ φύλλων μύρτου ἢ ἐκ ἐρῶν στρουθοῦ ριπίδια καὶ ἄλλαι δι' ὁρσεων καὶ ἁσμάτων προσεπάθουν νὰ διαδάσωσι τὴν θυγατέρα τοῦ Φαραῶ.

Εἰς τὴν ἐμφάνισιν τῆς Ἀἰδᾶς, ἡ Ἀμνερὶς ἀπέπεμψε πάσας τὰς παρ' αὐτῇ θεραπαινίδας.

— Καὶ ὅμως εἶναι ὠχρία, ἐψιθύρισε καθ' ἑαυτήν, ἀλλὰ ποτὲ δὲν θὰ γείνη ἀντεράτριά μου.

Καὶ στραφεῖσα πρὸς τὴν Ἀἰδᾶν :

— Προχώρησον, προσφιλὲς μου, τῇ εἰπεροποιουμένῃ ἀταραξίᾳ, γνωρίζεις ὅτι τε αἰχμαλώτων, οὔτε δούλην σὲ ἀποκαλῶ. Τὰ χεῖλη μου πάντοτε ἤκουσες ἀπὸ ὀνομάζου ἀδελφῆν, ἀφ' ἧς ἡ τύχη σὲ ὁδήγησε πρὸς ἡμᾶς, καὶ τοιαύτη πρὸς σὲ πάντρε ὑπῆρξε. — Ἐκλαυσας, τὸ βλέπω ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν σου· ἐὰν θλίψῃς τις σὲ τυραννῇ, ὀφείλεις ν' ἀνοίξῃς εἰς ἐμὲ τὴν καρδίαν σου καὶ ὡς προσφιλὲς ἀδελφὴ θὰ χύσω βάλαμον παρηγορίας εἰς τὰς πληγὰς σου.

— Βασίλισσα, νέος κατὰ τῆς ἀτυχοῦς πατρίδος μου πόλεμος ἐξεργάγη. Τρομερὰ εἶναι ἡ περὶ αὐτοῦ εἰδήσις· μέγα τὸ μῖσος τῶν ἀντιπάλων, καὶ τοσοῦτον φοβοῦμαι, ὥστε τρέμω ὅλη.

— Δὲν μοὶ λέγεις τὴν ἀλήθειαν, Ἀἰδᾶ. Ἐσο εὐλικρινὴς· ἴσως δὲν τολμᾷς, ἀλλὰ μᾶλλον ἰσχυρότερα φροντὶς τῆς πατρίδος σου σὲ βασιανίζει. Μεταξὺ τῶν στρατευμάτων ὑπάρχει ἴσως τις, περὶ τῆς ζωῆς τοῦ οἴκου τρέμεις.

Ἡ Αἰθιοπίς κατεβίβασε τοὺς ὀφθαλμούς ζητοῦσα νὰ κρύψῃ τὴν ταραχήν της.

— Εἶναι νέος, δὲν εἶναι ἀληθὴς, Ἀἰδᾶ· ἐξηκολούθησεν ἡ Ἀμνερὶς διὰ τοῦ αὐτοῦ τόνου, ἴσως καὶ ἀνδρείος πολεμιστῆς ;...

— Βασίλισσα, ἀνέκραξεν ἡ Ἀἰδᾶ, συγγνώμην· ἐὰν ἐγνωρίζατε πόσον μὲ βασανίζουν οἱ λόγοί σας ! Σκέπτομαι τὰς παρούσας δυστυχίας, καὶ τοῦτο δὲν δύναται νὰ γίνῃ εἰς τὴν δυστυχῇ αἰχμαλώτων αἰτία θλίψεως. Δύναμαι νὰ μένω ἀτάραχος, σκεπτομένη ὅτι χιλιάδες ἀνδρῶν θὰ πέσωσιν εἰς τὸ πεδὶον τῆς μάχης, τραθέντες ὑπὸ τοῦ ἀνθρωποφόνου σιδήρου ;... ὅτι καὶ αὐτὸν τὸν πατέρα μου, καὶ αὐτοὺς τοὺς συγγενεῖς μου ἐνδέχεται νὰ ἀκολουθήσῃ ἡ τρομερὰ ἐκείνη τύχη ;... Σκέπτομαι τὰ δάκρυα τῶν θυγατέρων, αἵτινες θὰ στερηθῶσι τῶν προσφιλῶν αὐτῶν ἄντων !

— Ἀἰδᾶ, σοὶ ἐπιτρέπω νὰ θρηνῇς τὴν τύχην τῶν Αἰθιοπῶν· ἀλλὰ τὸ πρόσωπόν σου δεικνύει ὅτι εἰς τὸ στήθος περικλείεις ἄλλο αἶσθημα. Καίτοι μέχρι τοῦδε ἀρνείσαι νὰ ὁμολογήσῃς τὴν καταγωγὴν σου, ἐγὼ ὅμως δὲν ἀπομακρύνομαι τῆς ἀληθείας, ὅτι ἡ κοινωνικὴ σου θέσις εἶναι ἀνωτέρα, καὶ δὲν θὰ ἦτο ἀμάρτημα ἐὰν σύ, ἔστω καὶ εἰς τὴν αὐλὴν ταύτην, ἐρριπτες συμπαθῇ βλέμματα ἐπὶ τινος τῶν εὐνοουμένων τοῦ πατρὸς μου.

Ἡ Ἀἰδᾶ ἐκλινε καὶ πάλιν τοὺς ὀφθαλμούς. Φύσει ὀξύνους ἠννόησε πῶς τείνει ἡ ὁμιλία τῆς Ἀμνερίδος, καὶ τοὶ κεκαλυμμένοι ὑπὸ τὸν μανδύαν τῆς συμπαθείας. Ἐτρεμε σκεπτομένη ὅτι ἡ Φαραωνὶς ἡδύνατο νὰ ἀγαπᾷ τὸν Ραδαμέ, βλέπουσα δὲ τὴν τρομερὰν αὐτῆς ὀργήν, ἐπέβλεπεν εἰς τὴν καρδίαν της σιωπῆν, καὶ :

— Βασίλισσα, ἀνέκραξε, μόνον εἰς τοὺς Θεοὺς ἐπιτρέπεται νὰ ἐτάζωσι τὰς καρδίας. Δυστυχὴς δούλη, δὲν δύναμαι νὰ ἐπισκιασθῶ τὸ κλέος τῆς θυγατρὸς τοῦ ἰσχυροῦ Φαραῶ ! Σὰς παρακαλῶ, Ἀμνερὶς, μὴ μοῦ συνδουλίξτε τὴν φλόγα τῆς δυστυχίας· εἰμὶ εἰς ἄκρον δυστυχίας· ἀφήσατέ με νὰ θρηνῶ.

— Ἀπρίπτεις τὰς παραμυθητικὰς λέξεις μου ; τὸ τοιοῦτον ἐπισφραγίζει τὴν ἰδέαν μου ὅτι ἀγαπᾷς. Δὲν σὲ ἐπιπλήττω διὰ τὴν ἄρνησιν· ὄχι πάντοτε, ἀλλὰ σπανίως, γυνὴ τολμᾷ πρὸς ἑλληνὴ γυναῖκα νὰ ἀποκαλύψῃ τὸ μυστήριον τῆς καρδίας της.

— Ἀγαπῶ ; στενάζουσα ἐψιθύρισεν ἡ Ἀἰδᾶ.

— Ναί, ἀγαπᾷς, προσέθετο ἡ Ἀμνερὶς, καὶ ἴσως ἄνθρωπον, ὅστις δὲν σοὶ παρέχει ἐλπίδας.... Δὲν ἐπιμένω περισσότερον νὰ μάθω τὸ μυστικόν σου. Τίς οἶδε, ἴσως ἔλθῃ στιγμή καθ' ἣν θὰ λαβῇς λυπηρὰν περὶ αὐτοῦ εἰδήσιν καὶ θὰ τρέξῃς ἀναζητοῦσα παραμυθίαν, τὴν ὁποίαν δὲν θὰ σοῦ ἄρνηθῶ.

— Δι' εὐσπλαγχνίαν, σιωπήσατε, Ἀμνερὶς· δὲν βλέπετε ὅτι τὰ δάκρυα δυστυχῶς πλημμυροῦσι τοὺς ὀφθαλμούς μου ;...

— Βλέπω τὰ δάκρυά σου... Καὶ ἐγὼ ἂν ἤκουον θλιβεράν περὶ τοῦ Ραδαμέ εἰδήσιν, πρὸς δὲν ὁ πατήρ μου μὲ ὑπεσχέθη ὡς σύζυγον πρὸς ἀμοιβὴν τῆς νίκης του κατὰ τῶν Αἰθιοπῶν, θὰ ἀπέθνησκον βεβαίως ἐκ τῆς θλίψεως.

— Ὁ Ραδαμὲς σύζυγός σου ; ὁ Ραδαμὲς... ἀνέκραξε μὲ πνιγρὰν φωνήν.

Καὶ ἡ δυστυχὴς Ἀἰδᾶ μὴ ἀντισταμένη πλέον εἰς τὴν σωρείαν τῶν θλίψεων, αἵτινες ἐξηκοντίζοντο εἰς τὴν ψυχὴν της ἔπεσε λιπόθυμος.

— Τὸν ἀγαπᾷς ! ἐψιθύρισεν ἡ Ἀμνερὶς· ἀλλὰ ὁ Ραδαμὲς δὲν θ' ἀπορρίψῃ τὴν χεῖρα τῆς βασιλίσσης του. Θὰ γίνῃ ἰδικός μου· τὸ ἀπαραιτή !

Καὶ ρίψα πλῆρης ὀργῆς βλέμμα πρὸς τὴν Ἀἰδᾶ, ἣτις ἔκειτο ἐπὶ τοῦ εἰσόδου ἀναίσθητος καὶ ἀτενῶς παρατηροῦσα αὐτὴν ἐξηκολούθησε :

— Τρέμει, ἀχρεῖα δούλη ! ὁ ἔρως ὅστις σοὶ φλέγει τὸ στήθος μαρτυρεῖ τὸ τέλος τῆς ζωῆς σου. Εἰς τὰς ἐορτάς τοῦ θριαμβοῦ τῶν ἡμετέρων ὄπλων, αἵτινες δὲν εἶναι μακρὰν,

θὰ παρευρεθῇς μετ' ἐμοῦ. Σὺ μόνη ἐκ τῆς ἀκολουθίας μου θὰ συνταράττεσαι, ἐνῶ, ἐγὼ, ὑπερηφάνως θὰ κάθημαι ἐπὶ τοῦ θρόνου πλησίον τοῦ βασιλέως, τοῦ πατρὸς μου ! Ἐκεῖ θὰ μάθῃς ἂν σοὶ ἐπιτρέπεται νὰ παλαίσῃς μετὰ τῆς Ἀμνερίδος.

Ε'

Δύο εἶχον παρέλθει μῆνες ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν γεγονότων, ἅτινα ἀνωτέρω διηγήθημεν.

Μεταφέρωμεν ἤδη τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας εἰς τὴν πόλιν τῶν Θηβῶν, ἐν ᾗ προετοιμάζονται μεγαλοπρεπῶς πανηγύρεις, ὅπως ὑποδεχῶσι τὸν Ραδαμέ ἐπιστρέφοντα νικητὴν.

Ὁ βασιλεὺς μετὰ τῆς θυγατρὸς του, καὶ ἅπανα ἡ αὐλὴ εἶχον πορευθῇ ἐκεῖ, ἵνα ἀποκαταστήσωσι λαμπροτέραν τὴν ὑποδοχὴν. Ἡ Ἀἰδᾶ ὤφειλε νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν ἰσχυρὰν ἀντεράστριάν της, ἣτις, ἀφ' ἧς ἡμέρας κατελείψαμεν αὐτὴν ἔρμαιον τῆς ζηλοτύπου ὀργῆς της, δὲν ἐσκέπτετο ἄλλο ἢ τίνι τρόπῳ νὰ ἐκδικηθῇ τὴν αἰχμαλώτην διὰ τρομερὰς ἐκδικήσεως καὶ τὸν Ραδαμέ, ὅστις ἠρνήθη τὴν προσφερθεῖσαν χεῖρά της.

Ἡ ἡμέρα τῶν γάμων τῆς Ἀμνερίδος μετὰ τοῦ Ραδαμέ ἦτο προωρισμένη πρὸς ἀπελευθέρωσιν τῆς Ἀἰδᾶς· τὸ τοιοῦτον δὲν ἦτο γεναιοφροσύνη ἐκ μέρους τῆς Ἀμνερίδος, ἀλλὰ γυναικεῖος ἐγωϊσμός· ἡ Ἀμνερὶς ἐζήτηε νὰ ἀπομακρύνῃ ἐκείνην, ἣν ἐνόμιζεν ὑποπτον.

Ἡ Ἀἰδᾶ, ἣτις διῆλθε θλιβεράς ἡμέρας, εἶχεν ἀπεναντίας ἀποφασίσει νὰ θυσιάσῃ, νὰ πνίξῃ τὸν ἔρωτα, ὅστις τοσοῦτον ἐξώργιζε τὴν βασίλισσαν, κλείουσα αὐτὸν ἐν τῷ στήθει, καὶ σβύνουσα εἶτα ἐν τῷ τάφῳ, ὃν ἐνόμιζεν ὅτι οἱ θεοὶ ἤθελον καταστήσει ἡττον λυπηρόν.

Οἱ κάτοικοι τῶν Θηβῶν εὕρισκοντο εἰς ἀένανον μέχρι πρωίας κίνησιν· πάντες ἐπορεύοντο πρὸς τὴν θριαμβευτικὴν ἀψίδα ἀνεγερθεῖσαν οὐ μακρὰν τοῦ μεγάλου τοῦ Ἰσίδος ναοῦ, περὶ δὲν ὑψοῦντο ὠρχοὶ φοίνικες. Θρόνος ἐπὶ ἐρυθροῦ τάπητος διεκρίνετο παρὰ τῇ ἀψίδι. Περὶ τὴν μεσημβρίαν τὸ μέρος ἐκεῖνο ἦτο πλήρες· πάντες περιέμενον τὸν βασιλέα καὶ τὸν νικητὴν Ραδαμέ.

Ὁ Φαραῶ περιβεβλημένος τὴν βασιλικὴν χλαμύδα καὶ τὸ στέμμι, ἐφθασεν ὁδηγούμενος ἐπὶ πλουσίας τροχίλιας· προηγούντο αὐτοῦ οἱ θυμιασταὶ μὲ τὰς λιβανωτρίδας. Ὁ Φαραῶ περιεστοιχίζετο ὑπὸ κρασιποδόφων καὶ ἀξιοματικῶν, ὧν τινες ἐκαλυπτον αὐτὸν μὲ σκιάδια, ἄλλοι δὲ τῶν προερχόντων πολιτῶν ἔσειον περὶ αὐτὸν ριπίδια ὑπερμεγέθη.

Εὕρισκοντο παρ' αὐτῷ οἱ ἱερεῖς καὶ οἱ ὑπουργοί. Εἶποντο οἱ υἱοὶ τῶν εὐποληπτῶν, πρόθυμοι νὰ τὸν ὑπηρετήσωσιν, ἠρχοντο εἶτα οἱ νάνοι, οἱ γελωτοποιοί, οἱ σκώπται καὶ ἄλλοι, οἵτινες, κατ' ἔθος, ἦσαν ἀπαραιτήτως ἀναγκαῖοι εἰς τὰς ἐπίσημους ἐορτάς ἐπιδεικνύοντες οὕτω τὴν μεγαλοπρέ-

πεικν τῶν Φαραώ. Σειρὰ στρατιωτῶν συνεπλήρου τὴν συνοδίαν.

Ἡ Ἀμνερὶς, ἀπαστράπτουσα ἐκ τοῦ πλούτου τῆς ἐνδυμασίας της, ὥχρα, ἀλλὰ πάντοτε ὥραία, ἐφέρετο ἐπὶ τροχαλῖς διὰ σκιαδίου κεκαλυμμένης καὶ περιστοιχίζετο ὑπὸ τῶν ριπιδοφόρων καὶ ὑπὸ πληθύος νεανίδων καὶ ὀρχηστρίδων.

Ὁ Φαραώ ἐκάθητο ἐπὶ τοῦ θρόνου· δεξιὰ ἐτοποθετήθη ὁ ἀρχιερεὺς Ράμφις καὶ ἀριστερὰ ἡ Ἀμνερὶς. Ἀκολουθῶς κατὰ ἱεραρχικὴν τάξιν οἱ μεγιστάνες τῆς αὐλῆς καὶ ἡ ἀκολουθία.

Πάραυτα ἤχος σαλπίγγων προήγγειλλε τὴν προσέγγισιν τοῦ νικητοῦ Ραδαμέ, ὅστις διέτρεχε τὴν μακρὰν καὶ μεγαλοπρεπῆ ὁδὸν τοῦ θριαμβοῦ. Ἡ εἰσὸς αὐτοῦ ὑπῆρξεν ἐπίσημος, πράγματι μεγαλοπρεπής.

Αἱ αἰγυπτιακαὶ φάλαγγες, προηγούμενης τῆς μουσικῆς παιανίζουσας τὸν δορικὸν παιᾶνα· παρετάσσοντο ἐνώπιον τοῦ βασιλέως· τοξόται, λογγισταί, σφενδονισταί, κλειδοφύλακες καὶ ἄλλοι στρατιῶται τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Εἶποντο τὰ φορητὰ ἀμάξια, αἱ πολεμικαὶ ἀποσκευαὶ καὶ τὰ λάφυρα. Ἐσχατος δὲ πάντων ἐφέρετο ὁ Ραδαμὲς ἐπὶ μεγαλοπρεπεστάτης τεθρίππου ἀμάξης.

Εἰς τὴν ἐμφάνησιν τοῦ νικητοῦ, ὁ Φαραώ, ἐγερθεὶς τοῦ θρόνου, ἔδραμεν εἰς προὔπαντήσιν του καὶ περιπτυσσόμενος αὐτόν :

— Χαῖρε, τῷ εἶπε, σῶτερ τῆς πατρίδος ! Πλησίασον εἰς τὸν θρόνον· ἡ θυγάτηρ μου Ἀμνερὶς εἶναι ἀνυπόμονος νὰ σοὶ ἐναποθέσῃ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σου τὸ σύμβολον τῆς ἀνδρίας.

Ὁ Ραδαμὲς πλησιάζει εἰς τὰς βαθμίδας τοῦ θρόνου, κλίνει πρὸ τῆς Ἀμνερίδος, ἥτις ἔθεσεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του χρυσοῦν στέφανον.

— Χαῖρε, Ραδαμὲς, τῷ εἶπεν, ὅτι ἡδυνήθην νὰ σοὶ προσφέρω τὸν στέφανον τῆς δόξης. Οἱ θεοὶ φαίνεται ὅτι σὲ προώρισαν διὰ ὑψηλὰς τιμὰς.

— Βασίλισσα, ἀπήντησεν ὁ Ραδαμὲς, ἀρκούντως ἱκανοποιήθην νικῆσας τοὺς ἐχθροὺς τῆς ἱερᾶς γῆς καὶ λαβὼν τὸ σύμβολον τῆς δόξης διὰ τῆς ὑμετέρας χειρός.

— Τώρα, ἐξηκολούθησεν ὁ Φαραώ, ζήτησόν μοι, ὅτι ποθεῖς. Κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην, ἐξαιρετικὴν διὰ τὴν Αἴγυπτον, οὐδὲν θὰ σοὶ ἀρνηθῇ ὁ βασιλεὺς σου.

— Ἐπιτρέψατέ μοι πρὸ παντὸς ἄλλου νὰ ὁδηγήσω πρὸς τὴν Ὑμετέρην Μεγαλειότητα τοὺς αἰχμαλώτους.

— Ἄς γίνῃ ὡς ἐπιθυμεῖς ! ἀπήντησεν ὁ Φαραώ.

Ὁ Ραδαμὲς διέταξε τοὺς αἰχμαλώτους αἰθίοπας νὰ προχωρήσωσι. Εἰσῆλθον ἀλυσσίδετοι καὶ ἐν μέσῳ στρατιωτῶν. Τελευταῖος ἐφέρετο γέρον φέρων στολὴν ἀξιοματικῆς.

Ἡ Αἰδᾶ, ἥτις ἀπέτελε μέρος τῆς βασιλικῆς συνοδίας καὶ ἐκρύπτετο ἀπὸ τὰ βλέμματα τοῦ Ραδαμέ, εἰς τὴν ἐμφάνησιν τῶν αἰχμαλώτων προὔχωρησεν ἰδοῦσα δὲ τὸν γέροντα ἀξιοματικόν, ἤρξατο τρέμουσα σύσσωμος καὶ κραυγάζουσα :

— Τί βλέπω ; εἶναι αὐτός ! ὁ πατήρ μου !

Καὶ τρέξασα πρὸς αὐτόν, ἐγονυυπέτησε πρὸ τῶν ποδῶν του.

[Ἐπεται συνέχεια].

I. Σ. Μ.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

Μικτὸν αἶμα.

[Συνέχεια]

— Ὁ πλοίαρχος Καγιόλ, τῷ εἶπεν ἐκείνη ταχέως, ἐπαγεῖρε τὸν φονέα τῆς Γερμανῆς· ἕνα ἰσπανόν, ὅστις σὲ γνωρίζει· ἤρχοντο νὰ ἐνταμώσωσι τὸν Ροζενδόλ· τοὺς συνεβούλευσα νὰ ἐπιστρέψουν εἰς Ἀθρην· ἐν τούτοις πρόσεχε !

— Ὁ κ. βαρόνος, εἶπεν ὁ Ραβού ὑποκλινόμενος.

Ὁ Μάξιμος ἐξήρχετο τοῦ γραφείου του, κατηφής ὡς τὰς νύκτας τοῦ χειμῶνος.

Καὶ μόλις τὸ πρόσωπόν του ἠθρίασε, αἶμα ἰδὼν τὴν Μαρίαν.

— Ἐλθέ· τῇ εἶπεν.

Καὶ ὅτε ὁ Ραβού ἐκλείσε τὴν θύραν τῆς σκεπαστῆς ἀμάξης ἐν ἣ ἐπέβησαν, ἀπὸ σῦρθη εἰς τὴν μίαν τῶν γωνιῶν αὐτῆς καὶ δὲν ἤνοιξε καὶ τὰ χεῖλη.

Κατὰ τὴν δεκάτην ὥραν εἰσῆρχοντο εἰς τὸ περιστύλιον τοῦ μελοδράματος.

Τὸ παραπέτασμα εἶχε καταβιβασθῇ μετὰ τὴν πρώτην πρᾶξιν τοῦ χοροῦ.

Λ'

Μετὰ μεσημβρίαν τῆς αὐτῆς ἡμέρας σκηνὴ ἄλλου εἶδους ἐλάμβανε χώραν παρὰ τοῖς Σερβέν.

Μαθὼν ὅτι ἡ τιμηθεῖσα διὰ τοσούτων δώρων καὶ τοσούτων θωπειῶν χορεύτρια εἶχεν ἄλλον ἑραστήν, ὁ πρίγκηψ προσεβλήθη καιρίως.

Ἡ εὐλαβὴς Ἰουλιανὴ δὲν ἔλειπε νὰ χύνη χολήν, εἰς τὴν πληγωθεῖσαν καρδίαν του. Ἦθελεν αὕτη παντὶ σθένει νὰ κερδίσῃ τὰ χρήματά της !

Δέκα χιλιάδες σκούδων, δὲν εὐρίσκονται εἰς τοὺς δρόμους καθ' ἐκάστην.

Ἐκείνη εἶχεν ἤδη καταστρώσει τὸ σχέδιόν της. Ἀφοῦ δηλ. τὰ κερδίσει ν' ἀποσυρθῇ εἰς τὴν ἐξοχὴν εἰς τὸ χωρίον, ἐν ᾧ ἐγεννήθη καὶ τότε θὰ ἐφέρετο παραδειγματικῶς.

Ὁ ἔρω, τῆς χορευτρίας ἐγκαίρως ἀνακωνοθεῖς ὑπὸ τῆς Ἰουλιανῆς ἀφῆρσε τὸν τελευταῖον ἐνδοιασμόν τοῦ πρίγκηπος καὶ ἐνθυμήθη τὰς συμβουλὰς τοῦ Κροαξβίλ.

Τὸ πρᾶγμα ἦτο ἀπλουστατον.

Ὁ πρίγκηψ θὰ ἐπεμπε τὴν ἀμαξίαν του ὅπως σταθμεύσῃ πρὸ τοῦ μελοδράματος, καὶ ἡ Ἰουλιανὴ ἀνελάμβανε νὰ ὁδηγήσῃ τὴν χορεύτριαν εἰς αὐτὴν τὴν κλίνην τοῦ Μαυρικίου ἐν τῷ μεγάρῳ ὁ Ἐλύ.

Ἡ πρόφασις εὐρέθη.

Θὰ τῇ ἔλεγεν ὅτι ἡ ἀγνωστος κυρία εἶχεν ἀνάγκην νὰ τὴν ἴδῃ καὶ ἐπεμψεν τὴν ἀμαξίαν της ὅπως τὴν παραλάβῃ.

Ἀμα ἀπαξ ἐκλείετο ἐν τῷ κοιτῶνι αὐτοῦ, ἐξηρτάτο μόνον ἐξ ἐκείνου ν' ἀποφασίσῃ.

Οἱ φίλοι του τὸν ἠρέθιζον διὰ τῶν ἀστεϊσμῶν των.

Ἄλλως τε ἐπείγετο, διότι ὁ Ζαβακός, μὴ ἔχων τί νὰ πράξῃ ἐν Μιλάνῳ, ἀνεμένετο ἀπὸ ὥρας εἰς ὥραν.

Καὶ αἶμα ὁ ἀδιάφορος αὐτός φύλαξ ἦτο πλησίον της, οὐδὲν θὰ ἠδύναντο νὰ κατορθώσωσι.

Ἡ πενιχρὰ κληρονομία ἣν ὁ χοροδιδασκαλὸς ἐγκατέλιπε συνήχθη, τὰ πάντα ἐτακτοποιήθησαν καὶ ὁ γέρον ἐπείγετο νὰ ἐπιστρέψῃ ὅπως συμμετάσχῃ τῶν θριαμβῶν τῆς μαθητρίας του τῆς μόνης τοῦ λοιποῦ οἰκογενείας του.

Ἄλλως ἡ μελανόφθαλμος κυρία εἶχε δις ἐπισκεφθῇ τὴν χορεύτριαν καὶ ἡ Ἰουλιανὴ δὲν ἔλειψε νὰ κατασκοπεύσῃ καὶ νὰ μάθῃ, ὅτι ἡ ἀγνωστος αὕτη ὑπέσχετο εἰς τὴν κυρίαν της νὰ ἀνέυρῃ ταχέως τὸν πατέρα της, καὶ πολὺ ταχέως, διότι ἀφ' οὗτο ἡ Ροζίτα τῇ διηγήθη τὴν ἔλευσιν τοῦ Ματθαίου καὶ εἶδε λαμπροντὰ εἰς τὸν δάκτυλον τῆς χορευτρίας τὸν δακτύλιον τῆς μητρὸς της οὐδεμία τῇ ἔμενεν πλέον ἀμφιβολία.

Τούτου γενομένου ἡ Ἰουλιανὴ ἔχανε καὶ τὴν πρόφασιν αὐτὴν πλέον.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁ πρίγκηψ ἐφθασε περὶ τὴν μεσημβρίαν παρὰ τοῖς Σερβέν.

Ἐφερε μάλιστα μετ' αὐτοῦ καὶ τὴν μαρκησίαν ὁ Ἀρτάν, ἥς ἡ προτομὴ ἐπλησίαζε νὰ τελειώσῃ καὶ εἶχεν ἐκτάκτως ἐπιτύχει.

Ὁ Σερβέν εἰργάζετο μετ' ἐκτάκτου ζήλου, ἀφότου ἡ πλουσία πελατεία ἣν ὁ πρίγκηψ τῷ ἐπρομήθευσεν τὸν ἐπλήρωσε γενναίως.

Καὶ ἐνέπνεεν ἀληθῆ συμπάθειαν· ὁ ἀνθρώπος αὐτός, ὅστις ὀρθὸς μὲ τὴν σκυτάλην ἀνὰ χεῖρας προσεπάθει νὰ κατορθώσῃ ὥστε αἱ περιβάλλουσαι αὐτὸν ἀνάγκαι, αἱ ἀνάγκαι δηλ. τῆς ἀκαταστάτου οἰκογενείας του, ἀντιμετοπισθῶσι· καὶ ἐνῷ ἐπίστευέ τις ὅτι θὰ κατεβάλλετο, τὸ θάρρος του τοῦναντίον ἀνεγεννᾶτο ὡς τὰς κεφαλὰς τῆς Λερναίας ὕδρας.

Κατὰ τὴν 3ην μ. μ. ἡ μαρκησία καθήμενὴ ἐπὶ ἀναπαυτικῆς ἑδρας, παρίστατο εἰς τὴν τελευταίαν ἐπιθεώρησιν τῆς προτομῆς της, ἥτις καθίστατο σχεδὸν τελεία.

Ὁ χαρίεις γέλως τῶν δεσποινίδων Σερβέν, αἵτινες ἀποχωρίσασαι ἐκ τοῦ ἐργαστηρίου, κατέφυγον εἰς τοὺς κοιτῶνάς των, ἠκούετο ἄνωθεν ὡς τὸ τετέρισμα τῶν πτηνῶν.

Ὁ Σερβέν ἠκροᾶτο ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐκ τοῦ βάθρου του, τὸ τετέρισμα τοῦτο, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἔλαμπον ἐκ χαρᾶς.

Μόνῃ ἡ πρωτότοκος Μαργαρίτα, ἀποσυρθεῖσα εἰς τινὰ γωνίαν, κατεγίνετο νὰ διορθώσῃ τὰ κατωφόρια τῶν μικρῶν ἀδελφῶν της, καὶ παρετήρει ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὸν πρίγκηπα, ὅστις δὲν ἐπρόσεχεν παντάπασι εἰς αὐτήν, καὶ ἐστρέφετο μόνον συνεχῶς πρὸς τὸ μέρος τῆς θύρας.

Ἐπὶ τέλους ἡ θύρα αὕτη ἠνοιξεν καὶ ἡ χορεύτρια εἰσῆλθεν.

Ἡ Βενεδέτη ἀπλωμένη νωχελῶς ἐπὶ τῆς ἑδρας της ἀνηγέρθη ἐκ τοῦ θρόνου τῆς θύρας καὶ ἰδοῦσα τὴν χορεύτριαν τῇ ἔκαμε νεῦμα νὰ πλησιάσῃ. Αὕτη προσῆλθε προσή-